Nr. 38. Warszawa, dnia 10 Lipca 1919 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 1 mk. Z zaboru austrjackiego i z terenów b. okupacji austrjackiej można wpłacać za numer „Dziennika Urzędowego M. S. W.“ 1 kor. 75 h. „Dziennik Urzędowy“ przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Nowy-Świat Nr. 69.

III.

488.

Rozporządzenie Ministerstwa Spraw Wojskowych i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie zajęcia na rzecz wojska paszy, ściółki i jarzyny twardej.

Na mocy art. 1, 2, 7 i 8 ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych z 11 kwietnia 1919 Dz. Pr. № 32, poz. 264 i w ślad rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy L. Mini-

sterstwaSpraw Wojskowych D. G. 17355/I. z 29/IV. 1919 i rozporządzenia wykonawczego L. Ministerstwa Spraw Wojskowych D. G. 17355/II. z I/V. 1919 „Monitor Polski“, № 98 z 2/V. i № 100 i 101 z 6 i 7/V. 1919), zarządza się:

Art. 1. Zajęcie paszy i twardej jarzyny.

pochodzących ze zbioru roku gosp. 1918/19 wzgl. z lat poprzednich. W szczególności zajęciu ulegają:

Pasza treściwa: Owies, jęczmień, nasiona łubinu, saradeli i peluszki, oraz poślad wszelkiego rodzaju.

Pasza objętościowa: Siano łąkowe, siano z koniczyny, lucerny i saradeli.

Twarda jarzyna: Jako to fasola wszelkiego rodzaju, groch, soczewica, proso, hreczka (tatarka), krupy jęczmienne, jagły i kasza hreczana.

Wszelkie inne gatunki produktów rolnych wolne są od ogólnego zajęcia na rzecz wojska.

Art II. Zajęcie słomy.

Słoma nie ulega ogólnemu obowiązkowi przymusowej odstawy i będzie żądana tylko wyjątkowo.

Do wystosowania zapotrzebowań słomy w kraju, uprawnionymi są obok Ministerstwa Spraw Wojskowych i Dowództw Generalnych Okręgów również wszystkie Instytucje wojskowe, stanowiące samoistną jednostkę ekonomiczno-administracyjną.

Zapotrzebowania te mają być wystosowane wprost do urzędów administracyjnych, wyszczególnionych w Art. III pod 1 i 2 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych.

Art. III. Ceny za centnar metryczny.

Owies—130 marek polskich, względnie 195 koron;

Jęczmień—130 mk. polskich, wzgl 195 koron;

Saradela—60 mk. polskich, wzgl. 90 koron;

Peluszka—100 mk. polskich, wzgl. 150 koron;

Łubin—60 mk. polskich, wzgl. 90 koron;

Siano łąkowe—50 marek polskich, względnie 75 koron;

Siano z koniczyny, lucerny i saradeli—60 marek polskich, względnie 90 koron;

Słoma—30 mk. polskich, wzgl. 45 koron;

Fasola—150 mk. polskich, wzgl. 225 koron;

Groch—125 mk. polskich, wzgl. 187.50 kor.;

Proso—150 mk. polskich, wzgl. 225 koron;

Hreczka—150 mk. polskich, wzgl. 225 kor.;

Soczewica—110 mk. polskich, wzgl. 145 kor.;

Krupy jęczmienne — 180 marek polskich, względnie 270 koron;

Jagły—180 mk. polskich, wzgl. 270 koron;

Kasza hreczana (tatarczana) — 180 marek polskich, względnie 270 koron.

Poślad według oceny, nie więcej jednak, niż połowę należytości za ziarno, t. j. za poślad owsa i jęczmienia, nie więcej, niż 75 marek (112.50 K.), za poślad żyta nie więcej, niż 75 marek (112.50 K.), za poślad pszenicy nie więcej, niż 85 marek (127.50 K.).

Ceny podane w markach polskich ustalone zostały dla b. okupacji niemieckiej na terytorjum byłego Królestwa Kongresowego, a ceny podane w koronach dla byłego zaboru austrjackiego i b. okupacji austrjackiej na terytorjum b. Królestwa Kongresowego.

Ceny powyższe ustalone zostały za produkt przeciętny czysty. Za produkt nieczysty lub pośledniejszego gatunku przysługuje organowi odbiorczemu prawo odpowiedniego potrącenia. Gdyby dostawca czuł się potrąceniem pokrzywdzony, wolno mu się odwołać do Powiatowej (miejskiej) Komisji świadczeń wojennych (Art. XI L. B. ustęp 2, względnie Art. 5 rozporządzenia wykonawczego Ministerstwa Spraw Wojskowych i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 1/V 1919 Min. Spr. Wojsk. D. G. 17355/II).

Jeśliby orzeczenie Komisji nie mogło zaraz nastąpić, wtedy zakwestjonowany produkt będzie przez organ odbiorczy osobno zdeponowany.

Cenami powyższemi objęte jest już wynagrodzenie za dostawę.

Jeżeliby posiadacz nie mógł sam uskutecznić dostawy, w takim razie obowiązek dostawy ciąży na gminie; w tym wypadku przysługuje gminie prawo pobierania od posiadacza odstawionego produktu odpowiedniego wynagrodzenia. W razie sporu ustalenie tego wynagrodzenia należy do Powiatowej (Miejskiej) Komisji świadczeń wojennych.

O ile chodzi o potrącenie z powodu nieczystości lub pośledniejszego gatunku produktów zajętych niniejszem rozporządzeniem, jak również o potrącenie przez gminy za nieuskutecznienie odstawy do magazynu, w takim razie orzeczenie Powiatowej (Miejskiej) Komisji świadczeń wojennych jest ostateczne, to znaczy, że nie przysługuje przeciw niemu prawo zażalenia do Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej, jeżeli rozporządzenie, mające się wydać do Art. 11 i 12 ust. o rzeczowych świadczeniach wojennych, tak postanowi.

Art. IV. Miejsce dostawy.

O ile władze administracyjne (Art. III rozp. Min. Spr. Wojsk. i Minj Spr. Wewn. z 1/V 1919— M. S. W. D. G. 17355/II) inaczej nie zarządzą, zajęty produkt winien być dostawiony do magazynów, do których odstawiono zboże do Urzędu Zbożowego.

Art. V. Termin odstawy.

Termin odstawy towarów posiadanych przez producentów (rolników) podany będzie przez władze administracyjne; może on być również oznaczony przez organa (oddziały) wojskowe, któreby celem kontrolowania posiadanych zapasów przydzielone zostały organom administracyjnym.

Nieproducenci winni zapasy, których nie potrzebują bezwzględnie do wyżywienia siebie i swych członków rodziny (z którymi pozostaje we wspólności domowej), względnie dla własnego inwentarza na czas po dzień 15 sierpnia 1919—zgłosić w urzędzie gminnym (Magistracie a w miastach podzielonych na komisarjaty—w Komisarjatach), a to do dni trzech, od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia (względnie osobnego wezwania) w sposób w danej miejscowości używany.

W razie wyłonienia się wątpliwości, jakie ilości nie producent może zatrzymać dla siebie, rozstrzyga Powiatowa (Miejska) Komisja świadczeń wojennych.

Urząd gminny (magistrat, komisarjat) za uprzedniem porozumieniem się z magazynem odbiorczym powiadomi, gdzie i kiedy zgłoszone produkta winny być odstawione.

Na uskutecznione zgłoszenia wydawane będą potwierdzenia zgłoszenia, oznaczone liczbą bieżącą zgłoszenia.

Art. VI. Organa odbiorcze.

Organem odbiorczym jest w regule personel dotyczącego magazynu i on też wystawia asygnaty; administracji wojskowej jednak przysługuje prawo ustanowienia przy tych magazynach bądź to wojskowych organów nadzorczych, bądź też własnych organów odbiorczych.

Art. VII. Zapłata.

Zapłata za dostarczony produkt do magazynu uskuteczniana będzie natychmiast przy odstawie do magazynu.

Jeżeli dostawy dokonała gmina, w takim razie, na żądanie naczelnika gminy, względnie burmistrza (skierowanego do organu odbiorczego), wypłata następować będzie do rąk naczelnika gminy względnie burmistrza.

Gdyby przy potrąceniu z powodu nieczystości lub pośledniejszego gatunku posiadacz produktu odwołał się do Powiatowej (Miejskiej) Komisji świadczeń wojennych, a komisja ta z powodu nieobecności nie mogła zaraz wydać orzeczenia, posiadacz produktu otrzyma zaraz asygnatę na kwotę zaproponowaną przez organ odbiorczy; w razie uwzględnienia zażalenia przez Komisję, posiadacz produktu otrzyma następnie asygnatę dodatkową.

Zapłata za słomę nastąpi natychmiast za pomocą asygnaty lub odręcznie.

Art. VII. Pokrycie zapotrzebowania producentów i hodowców.

Producenci (rolnicy) i hodowcy mogą zatrzymać:

Na każdego ogiera i stadnika po 10 funtów ziarna na dzień, t. j. na czas od 15 maja do 15 sierpnia 1919 r. 900 funtów = 360 kg.

Na każdego knura po 3 funty ziarna na dzień, co za powyższy czas wynosi 270 funtów=108 kg.

Dla źrebiąt i cieląt do pół roku po funcie dziennie, czyli na powyższy czas po 60 funtów= 28 kg.

Dla trzody chlewnej opasanej po 1 i pół funta, t. j. po 135 funtów=54 kg, na sztukę paszy treściwej jakiegobądź rodzaju.

Jeżeli obora mleczna nie rozporządza pastwiskami, to na każdą sztukę pozostawia się paszy treściwej, jakiegokolwiekbądź rodzaju, po 2 i pół funta dziennie, czyli na każdą sztukę po 225 funtów = 90 kg.

W gospodarstwach, mogących korzystać z pastwiska—wolno zatrzymać siana na dorosłą sztukę bydła rogatego po 5 funtów na dzień, t. j. po 450 funt. = 180 kg.

W gospodarstwach niemogących korzystać z pastwisk, wolno zatrzymać podwójną ilość siana, t. j. po 900 funt. = 360 kg. na dorosłą sztukę bydła rogatego.

W razie zażądania słomy będzie się zawsze uwzględniać konieczne zapotrzebowanie posiadacza.

Art. IX. Pokrycie zapotrzebowania nieproducentów.

Zgłoszone przez nieproducentów zapasy paszy treściwej i objętościowej oraz jarzyny twardej— będą przez Ministerstwo Spraw Wojskowych, w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Aprowizacji, rozdzielane między administrację wojskową i cywilną konsumcję.

Art. X. Postanowienia karne.

Wszelkie przekroczenia niniejszego rozporządzenia karane będą w myśl Art. 15 ust. o rzecz. świadczeniach wojennych aresztem do jednego roku lub grzywną do 100.000 Mk. polskich (względnie 150.000 Kor.), a nadto konfiskatą odnośnego produktu.

Zakwestjonowany produkt odstawiony zostanie natychmiast do magazynu odbiorczego (Art. IV).

Asygnata wystawiona będzie na urząd administracyjny, do którego należeć będzie wydanie orzeczenia karnego.

W razie prawomocnego uwolnienia od winy i kary, a zatem i od konfiskaty, orzekający urząd administracyjny zarządzi wypłatę uzyskanej kwoty uwolnionemu.

Warszawa, dnia 22 maja 1919 r.

Wice-Minister Spraw Wojskowych:
(—) *Majewski.*

Wice-Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Józef Bek.*

489.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany nazwy wsi „Carska Wola“ na „Królewska Wola“.

Nazwę wsi „Carska Wola“, gminy Żeromin, powiatu Łódzkiego, zmienia się niniejszem zgodnie z uchwałą zebrania gromadzkiego na „Królewska Wola“.

Warszawa, dn. 18.VI 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych: (—) *Józef Bek.*

490.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie zmiany nazwy wsi „Carewdar“ na „Własność“.

Nazwę wsi „Carewdar“, gminy Kłoczew, powiatu Garwolińskiego, zmienia się niniejszem, zgodnie z uchwałą zebrania gromadzkiego, na „Własność“.

Warszawa, dnia 18.VI 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych: (—) *Józef Bek.*

491.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie składania deklaracji o posiadaniu samochodów i ich części składowych.

W myśl art. 5 ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych z dn. 11 kwietnia 1919 roku (Dz. Pr. № 32, poz. 264), rozporządzenia wykonawczego z d. 29 kwietnia 1919 r. („Monitor Polski“, № 98) i art. VII rozporządzenia wykonawczego z dnia 1 maja 1919 roku („Mon. Polski“, № 100) zarządzam:

Art. 1.

Obowiązek złożenia deklaracji co do następujących przedmiotów:

1) a) opony i kiszki dla samochodów osobowych;

b) masywy gumowe dla samochodów ciężarowych;

c) wszelkie materjały potrzebne do ich reparacji.

2) Wszystkie samochody osobowe i ciężarowe wszelkich typów i rodzajów i motocyklę.

3) Części zamienne lub składowe samochodów i wszystkie akcesorja.

Art. 2.

Wszyscy posiadacze lub mający w przechowaniu choćby chwilowem powyższe przedmioty mają do dn. 15 lipca 1919 r. złożyć deklaracje z przytoczeniem szczegółowych danych co do ilości, jakości i miejsca znajdowania się wyżej wymienionych przedmiotów, oraz imiona i nazwiska ich właścicieli.

W deklaracjach mają być wymienione szczegółowo:

1) Wszystkie opony, kiszki i masywy nietylko będące w zapasie, lecz nawet znajdujące się na kołach samochodów w ruchu, ich ilość, wymiary, numer fabryczny i stan zużycia;

2) Wszystkie samochody ciężarowe i osobowe, zdolne do ruchu i popsute, ich numery policyjne, numery fabryczne motorów, wszystkie jaknajdokładniejsze ich wymiary i wogóle wszelkie dane odnoszące się do samochodu, jak marka, rodzaj karoserji, stan poszczególnych części, szczegóły popsute, brakujące części i t. d.;

3) Części znamienne i akcesorja, ich marki, czy są stare, wogóle jaknajdokładniejsze szczegóły.

Wszelkie składy, garaże i warsztaty reparacyjne obowiązane są specjalnie do podania jaknajdokładniejszego spisu znajdującego się na składzie inwentarza.

Art. 3.

Deklaracje mają być złożone u właściwych powiatowych komisarzy rządowych (starostów), a w Warszawie, Łodzi i Lublinie u naczelników policji komunalnej.

Deklaracja wg. szematów rozesłanych do komisarzy rządowych ma być złożona w trzech egzemplarzach, z których jeden pozostanie u komisarza rządowego, drugi potwierdzony przez komisarza rządowego zachowa właściciel, jako dowód zameldowania, a trzeci egzemplarz, potwierdzony również przez komisarza rządowego, właściciel wyśle natychmiast pod adresem Sekcji Samochodowej M. S. W. Warszawa, Zamek.

Art. 4.

Osoby winne niezłożenia powyższej deklaracji lub złożenia deklaracji ze stanem faktycznym niezgodnej, prócz konfiskaty przedmiotów podlegających obowiązkowemu świadczeniu będą ukarane w myśl art. 15 Ust. o rzecz. świadcz. woj. przez władze administracyjne karą aresztu do 1-go roku lub grzywną do wysokości marek polskich 100,000.

Warszawa, dn. 25/VI 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *J. Bek.*

IV.

492.

Okólnik (229) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie uwolnienia od rekwizycji klaczy zarodowych i źrebnych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości P.P. Komisarzy, co następuje:

Na skutek licznych starań hodowców koni i właścicieli klaczy zarodowych, zarówno od większej jak i drobnej własności o uwolnienie od rekwizycji klaczy zarodowych i źrebnych — Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, po porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych, upoważniło Centralne Towarzystwo Rolnicze w Królestwie Polskiem do przeprowadzenia rejestracji klaczy zarodowych i źrebnych i wydania odpowiednich formalnych zaświadczeń, które będą uwzględnione przy rekwizycji, na równi z podobnemi zaświadczeniami, wydanemi w latach poprzednich.

Wykonanie rejestracji i wydanie zaświadczeń prowadzi Sekcja Chowu Koni Centralnego Towarzystwa Rolniczego oraz z jej ramienia poszczególne Okręgowe Towarzystwa Rolnicze, które wydają zaświadczenia tymczasowe. Sekcja Chowu Koni i Okręgowe Towarzystwa Rolnicze obowiązane są zawiadomić P.P. Komisarzy Rządowych o terminach i miejscowościach, w których Komisje rejestracyjne funkcjonować będą.

Komisje rejestracyjne będą zapraszać do współudziału—weterynarzy powiatowych,—Delegaci Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych będą kontrolować czynności Komisji rejestracyjnych.

Warszawa, dn, 14 maja 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
Januszewski, w. r.

493.

Okólnik (339) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Przewodniczących Wydziałów Powiatowych w sprawie ścisłego przestrzegania rozporządzenia o poborze dodatków komunalnych do cen przedmiotów, stanowiących monopol państwowy.

Do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych doszło, że niektóre powiatowe związki komunalne uchwalają samowolnie dodatkowe podatki komunalne od cukru, soli, węgla i nafty ponad normę, określoną w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dn. 26-go marca 1919 r. (Monitor Polski z dn. 1 kwietnia 1919 r. № 74). Takie postępowanie, sprzeczne z obowiązującemi przepisami, nie może być tolerowane. Zwraca się uwagę Przewodniczących Wydziałów Powiatowych na konieczność ścislego przestrzegania rozporządzeń ministerjalnych. Według art. 1-go wspomnianego rozporządzenia Ministra Skarbu podatek komunalny od cukru może być pobierany jedynie w wysokości 20 mk. względnie 36 koron od 100 kilogramów, od nafty—11 mk. 20 fen. względnie 20 koron, od soli 5 mk. względnie 8 koron i od węgla w wysokości 10% ceny węgla franco wagon kopalnia.

Warszawa, 2.VI 1919. (52192/IV.618/I XVIII).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek*.

494.

Okólnik (340) Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowych Komisarzy Rządowych i Prezydentów miast, stanowiących samodzielne powiaty w przedmiocie braku ścisłości ze strony magistratów i urzędów gmin wiejskich przy udzielaniu informacji stastystycznych.

Główny Urząd Statystyczny zawiadomił Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pismem z dnia 30 kwietnia r. b. № 1056, że magistraty i urzędy gmin wiejskich podają w formularzach o ruchu ludności, należącej do wyznań ewangielickich i niechrześćjańskich daty, których fantastyczność rzuca się natychmiast w oczy.

Przedkładane są często np. sprawozdania, w których na kilkadziesiąt lub nawet sto urodzeń niema zupełnie zmarłych niemowląt, lub też jest ich jedno lub dwoje, gdy tymczasem u nas liczba dzieci, zmarłych w wieku do jednego roku, wynosi w rzeczywistości około 20% urodzonych.

Fakty powyższe świadczą z jednej strony o braku należytego zrozumienia ważności, jaką ma dobra statystyka dla celowej działalności państwa,—z drugiej natomiast strony nasuwają uzasadnione przypuszczenie, że akty stanu cywilnego osób należących do wyznań niechrześćjańskich, których to aktów utrzymywanie w myśl obowią-

zujących przepisów należy w miastach do burmistrzów (prezydentów), w gminach wiejskich zaś do wójtów, — prowadzone są niedbale.

Ze względu na powyższy stan rzeczy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, na skutek przytoczonego na wstępie pisma Głównego Urzędu Statystycznego, podaje do wiadomości, co następuje:

Wobec tego, że formularze o ruchu ludności, należącej do wyznań ewangielickich i niechrześćjańskich, nadsyłane obecnie do Głównego Urzędu Statystycznego przez burmistrzów i wójtów na skutek polecenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5 marca 1919 r. № 36189 zawierają w wielu przypadkach daty najoczywiściej fałszywe, szczególnie o ile chodzi o podział zmarłych według wieku, — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina niniejszym komu należy o surowej odpowiedzialności dyscyplinarnej, jakiej podlegają urzędnicy, którzy na skutek niedbalstwa służbowego fałszywie informują władze państwowe.

W wypadkach, w którychby się okazało, że daty, podane w formularzach o ruchu ludności zamieszczono na podstawie wadliwie prowadzonych aktów stanu cywilnego osób wyznań niechrześćjańskich, zostaną nadto burmistrze względnie wójci pociągnięci do odpowiedzialności, przewidzianej w art. 86 Kodeksu Cywilnego Królestwa Polskiego.

Poleca się P. P. Powiatowym Komisarzom Rządowym, aby odpis powyższego okólnika przesłali znajdującym się w powiecie magistratom miast niewydzielonych z powiatów, tudzież urzędom gmin wiejskich.

Warszawa, 4/VI 1919. (50990/IV. 955/I. XV).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

495.

Okólnik (342) Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowych Komisarzy Rządowych i Naczelników Policji Komunalnej w sprawie rozlepianych ogłoszeń oraz napisów w filmach kinematograficznych w języku niepolskim.

Poniżej zamieszczoną odpowiedź do Komisarza Pełnomocnego na powiat Będziński podaje się do wiadomości i zastosowania.

Warszawa, 6.VI 1919 r. (42589/V 1496).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *St. Urbanowicz.*

Odpis.

Do Komisarza Pełnomocnego na pow. Będziński.

W odpowiedzi na odezwę z dnia 18 marca r. b. № 3210 komunikuję, że treść rozlepianych ogłoszeń w miejscach publicznych winna być dostępna dla wszystkich mieszkańców oraz funkcjonarjuszów władzy. Z tych więc względów na wszelkich ogłoszeniach powyższych musi być uwzględniony, oprócz napisów żargonowych, również tekst polski, przytem tekst polski winien być na pierwszem miejscu i tych samych rozmiarów, co tekst obcy. Odnośne rozporządzenie winno być podane do wiadomości publicznej. Nic zaś nie stoi na przeszkodzie, by je zakomunikować specjalnie drukarniom miejscowym, zaznaczając jednak wyraźnie, iż zakaz dotyczy nie drukowania wogóle ogłoszeń w żydowskim języku wyłącznie, lecz rozlepiania takich ogłoszeń na ulicach miasta.

Jednocześnie nadmieniam, że w identycznej sprawie dotyczącej napisów na filmach kinematograficznych, Minister Spraw Wewnętrznych wydał dnia 12 lutego 1919 roku rozporządzenie, ogłoszone w № 12 „Dziennika Urzędowego M. S. W.“, w myśl którego obrazy świetlne, przeznaczone do publicznej produkcji i zawierające napisy niepolskie, winny mieć przed tekstem obcym tekst w języku polskim.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *S. Wojciechowski.*

496.

Okólnik (331) Ministra Spraw Wewnętrznych do Przewodniczących Wydziałów Powiatowych w przedmiocie wynagrodzenia dla członków Magistratów miast.

Z przedkładanych stosownie do okólnika z 1 maja 1919 r. № 49300 S VII 909-1 raportów co do wynagrodzeń, uchwalonych dla członków Magistratów miast, niewydzielonych z powiatów na pierwszych organizacyjnych posiedzeniach Rad miejskich, okazuje się, że niektóre Rady miejskie wbrew stanowczemu przepisowi art. 42 Dekretu o samorządzie miejskim z 4 lutego 1919 r. powzięły uchwały, według których poszczególne funkcje organów Magistratu mają być spełniane bez wynagrodzenia (np. zastępcy burmistrza, ławników), inne Rady uchwaliły pobory nader niskie (np. 100 kor. rocznie dla ławnika), wreszcie gdzieniegdzie uchwalono taki sposób wynagradzania członków Magistratu za ich czynności, iż otrzymywać będą wynagrodzenie dorywcze za

pełnienie poszczególnych obowiązków (np. za udział w posiedzeniu po 10 kor. i t. p.).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, że tego rodzaju uchwały Rad miejskich, naruszające obowiązujące przepisy, są nieważne i winny być przez władzę nadzorczą po myśli art. 63 i 68 wspomnianego dekretu unieważnione; stanowiska bowiem zastępcy burmistrza i ławników są stałe, a liczba ławników przytoczonym Dekretem ustalona ponad wszelką wątpliwość (art. 40 i 41). Również uregulowaną jest wspomnianym na wstępie art. 42 sprawa stałego wynagradzania członków Magistratu z funduszów miejskich; Dekret bowiem o samorządzie miejskim, powołując do życia nowe organizmy życia społecznego i budząc miasta z bezczynności przeszło wiekowej, przez przesądzenie *ilości stale wynagradzanych organów gminy* (Magistratów) pragnął zabezpieczyć dla dobra gminy zespół *stale tj. nieprzerwanie jej tylko sprawom oddanych osób*, które, przez udział w zarządzie gminy często zmuszone do porzucenia dotychczasowego zawodu, zatrudnienia i t. p., muszą być za swoje czynności wynagradzane, aby sprawom miejskim całkowicie poświęcić się mogły.

Przepis ten z drugiej strony w niczem nie krępuje swobody obranego członka Magistratu zrzeczenia się z tych czy innych powodów przyznanego mu wynagrodzenia z funduszów miejskich i takie ew. zrzeczenie nie może być przez władzę nadzorczą kwestjonowane.

Rzeczą Pana będzie zbadać, czy Rady miejskie w miastach położonych w powierzonym Panu powiecie, zastosowały się ściśle do przytoczonych wyżej przepisów ustawowych i wyłożonych w niniejszym piśmie wniosków, z ducha tych przepisów wypływających, a w tych wypadkach, w których przepisy te naruszono wydać z mocy przysługującego mu prawa nadzoru stosowne zarządzenia, t. j. unieważnić odnośne uchwały, o ile to się dotychczas bądź to z własnej inicjatywy, bądź też na polecenie Ministerstwa już nie stało.

W każdym razie należy okólnik ten podać w streszczeniu stosownem do wiadomości Magistratów miast, niewydzielonych z powiatu.

W związku z powyższem i okólnikiem z dn. 1 maja 1919 r. № 49300 S. VII 909-1 zechce Pan donieść w terminie dni 30, czy, wzgl. jakie zaszły zmiany wskutek niniejszego polecenia w miastach, niewydzielonych z powiatu.

Warszawa, 7.VI 1919 r. (55692/IV 1227-1 15).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

497.

Okólnik (344) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie tolerowania dezerterów W. P. przez władze powiatowe cywilne oraz organa policji państw.

Ministerstwo Spraw Wojskowych pismem z dnia 24 maja 1919 r. Dep. I № 2690 zawiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że w okolicznych wsiach i gminach niektórych powiatów znajdują przytułek dezerterzy. Władze cywilne chociaż są o tem należycie poinformowane, jednak z przyczyn niewiadomych i niezrozumiałych dezerterów nietylko nie ścigają i nie oddają, lecz przeciwnie — tolerują.

Wobec tego poleca się Panu wydać natychmiast odpowiednie zarządzenie, aby dezerterów energicznie ścigano, a w razie przytrzymania należy odstawić do najbliższej komendy wojskowej. W przyszłości winien Pan zwrócić baczniejszą uwagę na podobne wypadki ze względu na następstwa, jakie pociąga za sobą tolerancja dezercji.

Za ściśle wykonanie niniejszego rozporządzenia czynię Pana osobiście odpowiedzialnym.

Warszawa, 7.VI 1919 r. (55933/II. 540 W).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

498.

Okólnik (372) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie udzielania urlopów i wyjazdów poza obręb powiatu.

Bez względu na treść okólnika 141 z dn. 7 marca r. b. № 39026/II. 0 3520/768 I/b zachodzą coraz częstsze wypadki, że Komisarz i zastępca są równocześnie nieobecni w urzędzie. Dotyczy to zwłaszcza dni niedzielnych i świątecznych co do których, jako w zasadzie odpoczynkowych, niektórzy P. P. Powiatowi Komisarze Rządowi widocznie stosują interpretację, że wyjazd na ten dzień np. do Warszawy lub do innej miejscowości nie podlega zastrzeżeniu ust. II wspomnianego wyżej okólnika.

Wobec tego czuję się zmuszony przypomnieć i w sposób nie budzący na przyszłość żadnej wątpliwości ustalić następujące zasady:

1. Wyjazd Powiatowego Komisarza Rządowego poza obręb powiatu na czas dłużej jednej doby może nastąpić jedynie za zezwoleniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

2. Zastępcy swemu może Powiatowy Komisarz Rządowy udzielić urlopu, jeżeli będzie w stanie sprawować wszystkie jego czynności urzędowe. Jest niedopuszczalnem, aby tak Komisarz, jak i zastępca byli równocześnie nieobecni w urzędzie powiatowym.

Równocześnie zwracam P. P. Powiatowym Komisarzom Rządowym uwagę, że zbyt częste wyjazdy urzędników do Warszawy w sprawach służbowych należy ograniczyć do wyjątkowych wypadków i stosować je tylko w razach istotnej potrzeby.

Wszyscy pracownicy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych obowiązani są zgłosić swój pobyt w Warszawie w Sekcji II (Administracji Powiatowej) w Wydziale VIII (do spraw personalnych urzędów powiatowych).

Warszawa, 10.VI 1919 r. (57583/II 5949 VIII).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

499.

Okólnik (352) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie bezpłatnego wydawania pozwoleń na broń dla urzędników i straży lasów państwowych.

W związku z rozporządzeniem z dnia 29-go stycznia 1919 r. w przedmiocie posiadania broni (Dziennik Urzędowy M. S. W. № 7) wyjaśniam, że urzędnicy i strażnicy lasów państwowych winni być uważani jako członkowie organizacji, którzy przy wykonywaniu obowiązków służbowych zmuszeni są posługiwać się bronią palną.

Wobec tego zarządzam, ażeby urzędnikom leśnym i funkcjonarjuszom straży leśnej wydawano bezpłatne pozwolenia na noszenie broni palnej (rewolwerów, karabinów, dubeltówek) na wniosek poszczególnych nadleśnictw względnie inspekcji leśnej.

Warszawa, 11.VI 1919. (57078/III S. B. 13287).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

500.

Okólnik (356) Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Rządowych powiatów wschodnich w sprawie pozwoleń na otwieranie cerkwi prawosławnych i odprawianie w nich nabożeństw.

Niektórzy Powiatowi Komisarze Rządowi, bez uprzedniego porozumienia się z Ministerstwem Wyznań Religijnych, wydają pozwolenia na otwieranie cerkwi i odprawianie w nich nabożeństw przez duchownych prawosławnych.

Ponieważ na mocy Dekretu z dn. 3 stycznia 1918 r. „wykonywanie wszelkich praw i opieki państwowej w sprawach wyznaniowych“ należy do Ministerstwa Wyznań Religijnych, przeto poleca się P. P. Komisarzom przed wydawaniem jakichkolwiek zarządzeń w podobnych sprawach obowiązkowo porozumiewać się z Departamentem Wyznań powyższego Ministerstwa.

Warszawa, 16.VI 1919 r. (53883/II 0-6376).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

501.

Okólnik (378) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komitarzy Rządowych w sprawie opłat za depesze urzędowe i telefony.

W ostatnich czasach P. P. Powiatowi Komisarze Rządowi coraz częściej zwracają się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o wyjaśnienie czy mają płacić rachunki, wystawione przez urzędy pocztowo telegraficzne za rozmowy telefoniczne.

To samo odnosi się do opłat za wysyłane depesze urzędowe. Aby uniknąć nieporozumień Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia PP. Komisarzom, co następuje:

Zgodnie z pismem Ministerstwa Poczt i Telegrafu z dnia 19 kwietnia 1919 r. № 13425/2790 mogą władze i organa państwowe posługiwać się telefonem i telegrafem *za gotówkę, albo na rachunek*, przyczem o porządku kredytowania nadawanych depesz i rozmów telefonicznych stano-

wi Ministerstwo Poczt i Telegrafu, zawiadamiając o tem podwładne sobie urzędy pocztowe. *Żadnemu Ministerstwu lub Urzędowi Państwowemu prawo bezpłatnego nadawania depesz i rozmów telefonicznych nie przysługuje.*

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przypomina ponownie P. P. Powiatowym Komisarzom Rządowym, że z prawa nadawania depesz i rozmów telefonicznych mogą korzystać tylko w wypadkach koniecznych.

Warszawa, 17.VI 1919 r. (49015/A. B. 2707).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

502.

Okólnik (379) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w przedmiocie wypłaty zasiłków rodzinom żołnierzy polskich

Poniżej zamieszczoną Instrukcję dla Powiatowych Kas Skarbowych podaje się do wiadomości odnośnie do reskryptu Ministerstwa Skarbu z dn. 30 kwietnia 1919 r. № 23359/S. III. 6070 celem ogłoszenia w powiecie tak co do dni wypłaty zasiłków rodzinom żołnierzy polskich jak i co do szczegółów, zawartych w tejże instrukcji (ust. 1 i 2, 9). *W tej sprawie należy uprzednio porozumieć się z Inspektorem skarbowym.*

Warszawa, 17/VI 1919 r. (52229/A. B. 3619).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

Instrukcja dla powiatowych Kas skarbowych w przedmiocie wypłaty zasiłków rodzinom żołnierzy polskich.

1. Wypłata odnosi się tylko do rodzin żołnierzy, którzy służą obecnie w wojsku polskiem i to już od dłuższego czasu, a więc do rodzin, które pobierały zasiłki jeszcze od władz okupacyjnych. Nadto wypłaca się zarazem renty inwalidom wojska polskiego.

2. Natomiast nie odnosi się niniejsza wypłata do rodzin zmarłych, poległych, zaginionych i wziętych do niewoli, które otrzymają zasiłki w najbliższym czasie. Również nie odnosi się niniejsza wypłata do rodzin tych, którzy wstąpili do wojska dopiero po zniesieniu okupacji. Ci żołnierze zostaną w najbliższym czasie wezwani, by za pośrednictwem oddziałów, w których służą, zgłaszali prawo swych rodzin do zasiłku wojskowego.

3. Wypłaty za miesiące: grudzień, styczeń, luty i marzec uskutecznia się na podstawie przesłanych list płatniczych, sporządzonych przez Ministerstwo Spraw Wojskowych. Odbiór pieniędzy strony potwierdzać będą na listach płatniczych, nadto na odrębnych, załączonych kwitach.

4. Strony winne wykazać się kartami wypłat, na które pobierały poprzednio zasiłki od władz okupacyjnych. Na tych kartach kasa w odpowiedniej rubryce zaznaczy kwotę pobranego zasiłku. Ze względu, że za czas po 1 kwietnia wypłata odbywać się będzie na innych zasadach, po wypłacie za miesiąc marzec karty te kasa od stron odbierze i postąpi z niemi jak w ustępie 7-ym.

5. Wypłaty zapisuje kasa w porządku chronologicznym do dziennej listy wypłat.

6. Po skończonym dniu kasa wpisuje sumę dzienną wypłat do dziennika kasowego rozchodu w kol. 7 i w kol. 23, jako wpłatę do Kasy Centralnej, zaznaczając w liście wypłat Nr. porządkowy dziennika, pod którym sumę tę wpisano.

7. Po skończonym miesiącu odpis listy wypłat wraz ze wszystkiemi dowodami kasowemi, t. j. listą płatniczą, sporządzoną przez Ministerstwo Spraw Wojskowych, pokwitowaniami stron, jako też ewentualnie z wymienionemi w ustępie 4-ym kartami przedłoży kasa powiatowa wraz z miesięcznym wykazem rozrachunkowym z Centralną Kasą Państwową Inspektorowi skarbowemu, który prześle je następnie w drodze delegacji Centralnej Kasie Państwowej.

8. Za czas, począwszy od 1 kwietnia 1919 roku, wypłaty uskuteczniać się będzie za pomocą asygnat, nadesłanych przez Ministerstwo Spraw Wojskowych. W tej sprawie zostanie wydane osobne zarządzenie.

9. Strony zgłaszające się, a nie wymienione w listach płatniczych należy poinformować o szczegółach, podanych w ustępie 1-ym i 2-im, jako też, że ewentualnie zaległości za poprzednie miesiące dopiero później będą wypłacane. Strony które zgłoszą się po zasiłki, a nie otrzymają ich, ponieważ nie są zamieszczone w listach płatniczych, mogą wnosić do Ministerstwa Spraw Wojskowych podania, przedstawiające stan sprawy zasiłkowej. Podania te będą natychmiast rozpatrywane i załatwiane.

503.

Okólnik (385) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów miast, stanowiących samodzielne powiaty w sprawie udziału Inspektorów Pracy w posiedzeniach Sejmików Powiatowych.

Na życzenie Głównego Inspektora Pracy Ministerstwa Pracy i Opieki społecznej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości P. P. Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i P. P. Prezydentów, że Powiatowi Inspektorzy Pracy mogą być zawiadamiani o posiedzeniach Sejmiku Powiatowego (Rady Miejskiej) i brać udział w jego posiedzeniach *przy ścisłem zastosowaniu postanowień art. 27 Ordynacji Powiatowej z dn. 4 lutego r. b.* (Dziennik Praw Nr. 13, poz. 141).

Warszawa, 17.VI 1919 r. (56600/S. P. 9031).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

504.

Okólnik (382) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Komisarzy Rządowych w sprawie dostarczania koni komisjom remontowym.

Zapotrzebowanie koni dla armji jest wciąż bardzo duże, jedynem zaś źródłem, skąd armja konie te czerpie, jest zakup z wolnej ręki przez komisje remontowe.

Do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych doszło, że tranzakcje bezpośrednie z hodowcami nie są wcale zawierane.

Z pośród hodowców większa własność posiada koni zbyt mało i na sprzedaż ich najczęściej nie ma, drobna zaś własność woli mieć do czynienia z zawodowymi handlarzami, aniżeli bezpośrednio z komisjami remontowemi. Pozostają więc tylko handlarze, którzy komisjom dostarczają pewną ilość koni, przyczem co jest rzeczą łatwo zrozumiałą, skarb państwa płacić musi za konia, nabytego od handlarza, znacznie wyższą cenę.

Hodowcy koni tłumaczą swą niechęć zgłaszania ofert wprost komisjom remontowym niedogodnościami, wypływającemi z wypłat pieniędzy przez komisje za pomocą asygnat zamiast gotówką. System ten gwarantuje odbiór należności w ciągu niedługiego przeciągu czasu — normalnie 7—10 dni.

Wobec powyższego poleca się Panu Komisarzowi podać to do publicznej wiadomości, zwracając uwagę ludności całego powiatu, że winna być ona wyrozumiałą na pewne niedogodności, wypływające z wypłat pieniędzy przez te komisje za pomocą asygnat zamiast gotówki. Poczucie obowiązku obywatelskiego, a nawet i własnego interesu nakazuje ponieść pewne ofiary względem skarbu państwa, oszczędzając mu nadmiernego częstokroć procentu, jaki zupełnie zbytecznie płacić musi wszelkiego rodzaju handlarzom i pośrednikom przy zakupie potrzebnych dla armji koni.

Z tych właśnie względów ludność winna sama zaofiarowywać zbywające konie do sprzedania wprost komisjom remontowym, nie uciekając się do pośrednictwa handlarzy.

W razie, gdyby konie takie znalazły się w danej okolicy, władze cywilne zakomunikują o tem sztabom odpowiednich Dowództw Okręgu Generalnego dla przysłania przez te ostatnie komisji po zakup koni.

Warszawa, 18.VI 1919 r. (59230/A. W. 662).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

505.

Okólnik (392) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie zawiadamiania Ministerstwa Pracy o zebraniach Komisji rozjemczych w drodze telegraficznej.

Poleca się P. P. Komisarzom, aby o terminach zebrań Komisji Polubownych i Rozjemczych dla załatwienia zatargów zbiorowych pomiędzy służbą folwarczną i jej pracodawcami zawiadamiali w każdym poszczególnym wypadku Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej w drodze telegraficznej i przynajmniej na tydzień przed takiem zebraniem, zdarza się bowiem często, że z powodu opóźnionych zawiadomień, wywołujących nieobecność Inspektora Pracy, zebrania powyższe nie dochodzą do skutku.

Warszawa, 18.VI 1919 r. (59544/A. O. 7165).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek.*

506.

Okólnik (357) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji i Naczelników Wydziałów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Powiatowych Komisarzy Rządowych, Naczelników miejskiej Policji Komunalnej w Warszawie, Lublinie i Łodzi, Prezydentów i Burmistrzów miast w sprawie korespondencji z zagranicznemi ciałami dyplomatycznemi.

Ministerjum Spaw Zagranicznych rozesłało dnia 24 maja 1919 r. za Nr. D. 5070/I—19 okólnik następującej treści:

„Wobec oficjalnego nawiązania przez Rząd Polski stosunków dyplomatycznych z państwami obcemi i wobec przyjazdu do Warszawy kilku już poselstw, Ministerjum Spraw Zagranicznych czuje się w obowiązku zwrócić uwagę centralnych władz polskich na konieczność stosowania się w korespondencji urzędowej z poselstwami państw obcych do ogólnie przyjętego międzynarodowego zwyczaju, polegającego na załatwianiu tej korespondencji za pośrednictwem Ministerjum Spraw Zagranicznych“.

Za Ministra:
(—) *Wróblewski.*

O powyższem zawiadamia się celem przestrzegania w ewentualnej korespondencji z poselstwami i ciałami dyplomatycznemi państw obcych formy, w okólniku wskazanej.

Warszawa, 20.VI 1919 r. (56501/A. O. 6823).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

507.

Okólnik (373) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Powiatowych Komisarzy Rządowych w sprawie rugowania służby folwarcznej z zajmowanych mieszkań.

Wobec skarg na zachodzące wypadki nieuzasadnionego usuwania służby folwarcznej z zajmowanych dotychczas mieszkań oraz rzekomego dopuszczania się przytem nadużyć przez organa policyjne, co było powodem stosownej uchwały sejmowej z dnia 13 maja r. b., — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wzywa P. P. Powiatowych Komisarzy Rządowych do wstrzymania wszystkich niezgodnych z prawem rugów tego rodzaju, przyczem zaznacza się, że wymieniona uchwała sejmowa nie odnosi się do eksmisji na podstawie wyroków sądowych.

Winnych nadużyć funkcjonarjuszów policyjnych pociągać należy niezwłocznie do surowej odpowiedzialności.

Warszawa, 20/VI 1919 r. (53889/A. O. 7197).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

508.

Okólnik (384) Ministra Spraw Wewnętrznych do Powiatowych Komisarzy Rządowych, Powiatowych Komisarzy Policji Komunalnej, Naczelników Policji Komunalnej, Komendantów Okręgów Milicji Ludowej, Prezydentów i Burmistrzów miast, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Naczelnej Rady Ludowej w Poznaniu, Generalnego Delegata Rządu dla Galicji we Lwowie oraz do wszystkich Ministerstw i Urzędów Centralnych w sprawie skrótów telegraficznych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przyjęło następujące skrócone adresy telegraficzne:

Powiatowy Komisarz Rządowy skrót „POW“.
Przewodniczący Wydziału Powiatow. „ „WYD“.
Naczelnik Policji Komunalnej „ „POLIC“.

Odtąd więc w korespondencji telegraficznej używać tych skrótów.

Warszawa, dn. 20/VI 1919 r. (4221/I).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) *Józef Bek.*

509.

Okólnik (389) Ministra Spraw Wewnętrznych do Szefów Sekcji, Naczelników Wydziałów, Powiatowych Komisarzy Rządowych i wszystkich urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie ujednostajnienia pisowni w urzędach M-stwa.

W celu ujednostajnienia pisowni w Ministerstwie i podległych mi urzędach polecam panom przestrzegać zasad, uchwalonych w dniu 9 lutego 1918 r. przez Akademję Umiejętności w Krakowie.

Zasady te objęte są broszurą *Leona Rygiera*: „Główne zasady pisowni polskiej ze słowniczkiem“. Broszura ta jest wydana przez Towarzystwo Wydawnicze. „Książka Polska“ — skład główny w Warszawie, ul. Nowy-Świat Nr. 33. Cena 1 mk. 20 fen.

Warszawa, dn. 24/VI 1919 r. (O. P. 5905).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych.

(—) *Józef Bek.*

VII.

OBWIESZCZENIA.

510.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1919 r. № 53931/P. Z. 2904 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 46 stowarzyszenie pod nazwą „Wojenny Związek Polek“ w Warszawie.

511.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 14 czerwca 1919 r. № 29583/P. Z. 122 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 47 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Popierania Pracy Społecznej“ w Warszawie.

512.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 14 czerwca 1919 r. № 47015/P. Z. 1917 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 48 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Towarzystwo Wschodnie“ z siedzibą w Warszawie.

513.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 16 czerwca 1919 r. № 55590/P. Z. 2946 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków № 49 stowarzyszenie pod nazwą „Centralna Organizacja Żydów Ortodoksów w Polsce p. n. „Szlojmej Emunej Izrael“ (Pokój Wiernych Izraelitów) w Warszawie.

514.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 14 czerwca 1919 r. № 50974/P. Z. 2404 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 50 stowarzyszenie pod nazwą Polskie Towarzystwo walki z alkoholizmem „Trzeźwość“ w Warszawie.

515.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 18 czerwca 1919 r. № 49632/P. Z. 2314 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 51 stowarzyszenie pod nazwą „Centralne Biuro Kursów dla Dorosłych“ z siedzibą w Warszawie.

516.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 20 czerwca 1919 r. № 37452/P. Z. 947 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 52 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Bibljoteki Publicznej imienia Henryka Sienkiewicza“ w Kłodawie.

517.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 czerwca 1919 r. № 51019/P. Z. 2453 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 53 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Obrony Kresów“ w Warszawie.

518.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 czerwca 1919 r. № 51382/P. Z. 2448 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, № 54 stowarzyszenie pod nazwą „Koło Pomocy Akademickiej Uniwersytetu Lubelskiego“ w Lublinie.

Od Administracji.

Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych prosi o *jaknajszybsze* wniesienie przedpłaty za Dziennik do № 70 włącznie.

Urzędy, które już nadesłały część przedpłaty, proszone są o dosłanie reszty należności.

Urzędy powiatowe, otrzymujące Dziennik dla urzędów gminnych, proszone są o uregulowanie przedpłaty za tę ilość egzemplarzy, jaką ogółem otrzymują.

Drukiem F. Wyszyńskiego i S-ki, Warszawa, Zgoda № 5.